

Kako se financira levičarska scena v paranevladnih organizacijah?

3. del

Milanu Lenarčiču, enemu najbogatejših Slovencev, so komunisti po vojni zaplenili velikansko premoženje. Po demokratizaciji je bilo vrnjeno dedičem. Ustanovili so Lenarčičev sklad za štipendije. Kdo že od začetka razpolaga z njim? Očitno so Milana Lenarčiča zdaj izropali še enkrat.

 Ivo Žajdela

Štipendija Milana Lenarčiča

Univerza v Ljubljani je t. i. Univerzitetno ustanovo inženirja Milana Lenarčiča ustanovila leta 2016.

Po besedah enega od dedičev so Lenarčičevo oporoko dediči komunistov uzurpirali v času šolskega ministra Slavka Gabra okoli leta 2000, po denacionalizaciji,

čeprav je Lenarčič v oporoki imenoval dediče. Šlo je torej za svojevrsten državni rop.

Na spletni strani Univerze v Ljubljani so objavili naslednji zapis o štipendiji Milana Lenarčiča: »Univerzitetna ustanova inženirja Milana Lenarčiča je bila ustanovljena na podlagi njegove oporoke kot ustanova s splošno koristnim in trajnim namenom. Obsega tako podeljevanje ští-

pendij študentom Univerze v Ljubljani z nadpovprečno nadarjenostjo kot tudi ustanovitev in vzdrževanje inštituta UDESIN. Slednji je v skladu z veljavno zakonodajo priključen Univerzi v Ljubljani.

Štipendija ustanove je namenjena kritju stroškov študija, člankov v strokovnih in znanstvenih publikacijah, udeležbe na študentskih seminarjih in srečanjih ter drugih študentskih aktivnostih, poveza-

Dediči so inž. Milana Lenarčiča decembra 2003 prekopali in uredili nov grob rodbin Kotnik in Lenarčič v Verdu.

nih s študijem, in kritju življenjskih stroškov. Štipendije se podeljujejo za obdobje enega študijskega leta z možnostjo ponovne pridobitve v naslednjih študijskih letih.

Kdo se lahko prijavi? Štipendije so namenjene študentom Univerze v Ljubljani, ki dosegajo nadpovprečne študijske rezultate in so vpisani v študijske programe druge ali tretje stopnje ali v četrti letnik enovitih študijskih programov. Za štipendijo lahko zaprosijo oziroma kandidirajo študenti s povprečno oceno najmanj 9,0 (devet) na predhodni stopnji študija.

Člani prve uprave so bili: odvetnik Dino Bauk, Mihaela Bauman Podojsteršek in Alenka Šelih.

Kdo je Dino Bauk?

V ustanovitvenem aktu (Uradni list, 19. julija 2016) so zapisali, da znaša vrednost z denacionalizacijo vrnjenih Lenarčičevih nepremičnin leta 2015 2.440.000 evrov in 12.600 evrov ter obveznic za 2.295.483 evrov. Prihodki ustanove, nastali pri gospodarjenju z ustanovitvenim premoženjem ter iz dotlej izplačanih odškodnin iz obveznic SOD, so bili v višini 1.880.951 evrov.

Pod akt je bila podpisana takratna ministrica za izobraževanje, znanost in šport Maja Makovec Brenčič.

Za skrbnika Univerzitetne ustanove inženirja Milana Lenarčiča so določili odvetnika Dina Bauka iz Ljubljane.

Kdo je Dino Bauk? Izrazit levičar. Bese-dila mu včasih objavlja *Mladina*, v njih pa je izrazita levičarska agenda. V času t. i. kolesarskih protestnikov proti vladi Janeza Janše med epidemijo covida je bil pravi zastopnik oglobljenih protestnikov.

Levičarski projekt Udesin

Univerzitetno ustanovo inženirja Milana Lenarčiča so torej ustanovili na osnovi oporoke, ki jo je inž. Lenarčič napisal 3. oktobra 1943. To so lahko naredili zaradi kapitala, ki se oblikuje iz Lenarčičevega premoženja, vrnjenega v denacionalizaciji. Kako je postala lastnik oziroma »dedič« tega premoženja Univerza v Ljubljani, je za zdaj nejasno.

Univerzitetna ustanova inženirja Milana Lenarčiča, ki jo je vodil ultralevičar Dino Bauk, je verjetno leta 2018 ustanovila dve »osnovni postavki«: prva je bila ustanovitev in vzdrževanje inštituta Udesin, ki bo, kot je zapisal, »duhovno središče slovenskega demokratskega in socialnega življenja s šolo za vzgojo govornikov (oziroma bo na druge načine izpolnjeval voljo ustanovitelja ustanove, izraženo v oporoki), druga pa podeljevanje štipendij slovenskim študentom ljubljanske uni-

Nekoč Lenarčičeva Villa Pace v Preganzolu pri Trevisu, danes hotel Bolognese.

verze z nadpovprečno nadarjenostjo v skladu z voljo ustanovitelja, izraženo v oporoki.«

»Novo duhovno središče«

Kot so 18. oktobra 2018 zapisali na spletni strani »inštituta Udesin«, je Univerzitetna ustanova inženirja Milana Lenarčiča, ki je nastala na osnovi Lenarčičevih določil oporoke iz leta 1943, »novo duhovno središče slovenskega demokratskega in socialnega življenja. Pod njenim okriljem bodo potekale poletne šole in znanstveni simpoziji, podeljene pa bodo tudi štipendije za nadpovprečno nadarjene študente ljubljanske univerze.«

Takrat je predsednik uprave ustanove Dino Bauk dejal: »Letos smo v okviru projekta Udesin organizirali poletno šolo demokracije in človekovih pravic, glavna tema je bila birokracija. Jutri, 11. oktobra, pa se začne simpozij s podobno tematiko. Udesin bo v prihodnje omogočal tudi raziskave, ki bodo analizirale stanje v družbi. Izvajali jih bodo mladi raziskovalci in raziskovalke. Podobne dejavnosti nameravamo organizirati tudi v prihodnje.«

Štipendije za nadarjene

Univerzitetna ustanova inženirja Milana Lenarčiča je leta 2018 podelila prve štipendije za nadpovprečno nadarjene slovenske študente Univerze v Ljubljani.

»Podeljujemo jih za obdobje enega leta z možnostjo ponovne pridobitve v naslednjih študijskih letih. Letos se je na razpis prijavi 32 študentov. Vloge bo ovrednotila komisija za dodelitev štipendij, o rezultatih bodo študenti obveščeni do 30. oktobra 2017,« je dejala Darja Lisjak z Univerze v Ljubljani.

Skupna vrednost razpoložljivih sredstev za štipendije v študijskem letu 2017/18 je bila 60.000 evrov, vrednost posamezne štipendije pa ni preseгла 10.000 evrov.

»Simpozij 'Figure birokracije'«

Napovedali so tudi prvi simpozij inštituta Udesin, ki so ga poimenovali *Figure birokracije*. Aparat/aparatčik/aparature. Zastavili so ga »kot poskus opredelitve osnovnih koordinat razmerja med birokracijo in oblastnimi mehanizmi, kakršno se tako na lokalni kot globalni ravni zarisuje v aktualnem trenutku«. Na njem so sodelovali govorniki »s številnih področij, od prava in filozofije do antropologije in okoljskih študij«. Poleg nekaterih uveljavljenih imen iz Slovenije in tujine so bili med njimi »številni prodorni avtorji mlajše generacije«.

Organizator dr. Tadej Troha, izrazit levičar, je o »simpoziju« dejal: »Prvi dan začnemo z vprašanjem, kako birokracija in voljena oblast sodelujeta oziroma se ovirata pri različnih temah. Drugi dan simpozija pa bo nekoliko bolj teoretski. Na njem bomo skušali razrešiti vprašanje, kaj je dandanes birokracija.«

»Delovnica o svobodi«

Med 27. in 29. septembrom 2019 je inštitut Udesin organiziral tretjo Poletno šolo demokracije in človekovih pravic, s poudarkom na »svobodi«.

Iz tega naslova so se teme posameznih panelov nanašale na »meje parlamentarne demokracije, meje svobodnega trga, svobodo govora, svobodo medijev in svobodo založniškega trga«. Tretja Poletna šola demokracije in človekovih pravic se je končala z dvema delavnicama, tj. »delovnico

o svobodi v času vsesplošnih migracij«, na kateri so sodelovali Khalid Ali, Zaher Amiri in Jernej Kastelic, ter z delavnico o svobodi interneta in avtorskem pravu, ki jo je vodila dr. Maja Bogataj Jančič.

Levičarski »koncept svobode«

V okviru projekta »Udesin – demokratični in socialni inštitut« je med 23. in 25. septembrom 2022 v Rimskih termah potekala peta Poletna šola demokracije in človekovih pravic.

Tematizirali so »vprašanje miru in iskali odgovore na naslednja vprašanja:

Lahko mir v obdobju globalnega neoliberalizma sploh obstaja?

Kako mir graditi v družbi spektakla?

Kdo so tisti, ki mir rušijo?

Ali mir v Evropi ruši mir v državah tretjega sveta?

Kako pomembno je za zagotavljanje miru upoštevanje razmerja med centrom in periferijo?

Kakšna je povezava med covidom, volitvami in vojno v Ukrajini? Kakšno je presečišče med temi temami?«

Šola je vključevala »predavanja, delavnice, okrogle mize, gledališko predstavo in zlasti veliko druženja (ter debat!) o tem, kakšno vlogo ima koncept svobode v sodobni družbi.«

Portal Disenz

Očitno so ustanovo Udesin morali razširiti z novo, da bi prikriji podpiranje veliko večjega števila levičarskih aktivistov. Tako je del projekta Udesin, ki poteka pod okriljem Univerzitetne ustanove inženirja Milana Lenarčiča, postal portal Disenz. Njegova glavna urednica je Dijana Matković, urednik pa Rok Plavčak. V uredniškem svetu so: Dino Bauk, Nika Kovač, Mišo Mičić in Miha Zemljič.

Kot imajo napisano na portalu, Disenz pomeni: »nestrinjanje s prevladujočim – konsenzom, splošnim mnenjem, množico, diktatom, avtoritarnim delovanjem oblasti, političnim režimom, hegemonsko ideologijo.«

In še: »V nedemokratičnih in avtoritarnih družbah velja disenz za nekaj prevratnega, škodljivega, blasfemičnega, zato je praviloma prepovedan in preganjan.«

Med avtorji »besedil« na portalu Disenz so Boris Vežjak, Gal Kirn, Dino Bauk, Lenar J. Kučić, Miha Zadnikar, Mitja Velikonja, Nika Kovač, Oto Luthar, Renata Salecl, Renata Šribar, Tadej Troha, Vlasta Jalušič in vrsta drugih. Vsi so smetana levičarske scene, mnogi med njimi levičarski aktivisti.

Uresničevalci utopije

Glavna urednica portala Disenz Dijana Matković je 17. aprila 2022 na tem »svojem«

Kotnik-Lenarčičeva hiša v Verdu.

portalu objavila članek z naslovom Čas za disenz. V njem je med drugim zapisala:

»En dan nas skrbi vzpon skrajno desnih strank in gibanj doma in po Evropi, v naslednjem se prebudimo pod avtoritarnimi režimi, ki odreja, kje smemo biti, kdaj in s kom, edini, ki se smejo svobodno zbirati, pa so policisti in vojaki.«

»Nismo vojaki v vojni, kot nas prepričujejo (da bi verjeli, da so nekdanji osamosvojitelji današnji odrešitelji), marveč zaporniki v lastnih stanovanjih, s kupom policistov, ki nadzorujejo vsak naš korak, ko stanovanja zapustimo. Kako smo se čez noč znašli v distopiji in kako naj iz nje uresničimo utopijo?«

»Včasih se desetletja ne zgodi nič, potem se v nekaj tednih zgodijo desetletja, je rekel Lenin ali pa so mu to misel vsaj pripisali. Mi bomo medtem tu. Z ravno zagnanim portalom. Si prizadevali dognati, kje smo se sploh znašli in kaj sledi. Težko ali skoraj nemogoče je misliti zgodovino, ko se ta odvija pred našimi očmi, dogodke lahko navadno razumemo šele za nazaj, ko so že minili. A vendar se bomo trudili. Spodjedati enoumje. Preizpraševati večino. Ustvarjati disenz.«

Levičarska pornografija

Univerzitetna ustanova inženirja Milana Lenarčiča je torej levičarska pornografija resnice in pravice.

Potem ko je leta 1949 verjetno komunistična tajna milica Udbe umorila inž. Milana Lenarčiča, tako da ga je z avtom do smrti povozila na cesti pri Trevisu, potem ko so komunisti njemu in njegovim sorodnikom zaplenili oziroma brutalno pokradli vse premoženje, ob tem pa ga razglasili še za »izdajalca«, so politični in ideološki dediči teh mega zločincev zdaj ugrabili oziroma pokradli še njegovo denacionalizacijsko pravico.

Umorili in izropali so ga komunisti po vojni, njihovi ideološki dediči so ga zdaj umorili še enkrat, tokrat s tipičnim komunističnim molkom o njem, in to potem ko so ga še drugič izropali.

Prav nič jih ni sram

Glavna značilnost komunistov je vedno bila kakor koli, z goljufigo, ropom ali umorom, ukrasti premoženje drugemu in potem s pomočjo tega naropane živeti nemoralno, lažljivo životarjenje. Zase so vedno zahtevali vse mogoče pravice, drugim so jih odrekli, jih, če so bili na oblasti (ali v vojnih razmerah) ubijali, če pa tega ravno niso mogli, pa so zanje zahtevali, da so tiho v getu.

Normalni, »desni« človek, človek vrednot bi se vprašal, kako jih ni sram.

Ampak nikoli jih ni bilo in jih ni sram. Odprite spletno stran »portala Disenz«, pogledajte tam navedena imena. To so ljudje, ki jih prav nič ni sram.

Neskončno zlagani »upor«

In ti s tem prigoljufanim in nakradenim večmilijonskim Lenarčičevim premoženjem razpolagajo že sedem let, ne da bi politična desnica za to sploh vedela.

Tudi s pomočjo tega denarja že vrsto let organizirajo izjemno obsežno levičarsko sceno v paranevladnih organizacijah.

Tudi s tem Lenarčičevim premoženjem financirajo svoj ulični »upor« proti političnim nasprotnikom.

Lenarčičevo premoženje so dediči komunistov in Udbe še enkrat ukradli s pomočjo »države«, in to v okoliščinah, ko že sicer povsem obvladujejo vse dominantne medije, potem ko je Slovenija že vrsto let politični in ideološki levičarski beton, ki onemogoča politični pluralizem oziroma demokracijo. [D]